

'Ik ben zonder spijt gestopt met *modellenwerk*'

Ze was één van de succesvolste modellen van Nederland: Lonneke Engel (33) liep shows voor Chanel en Prada en voelde zich jarenlang *on top of the world*. Maar ongemerkt pleegde ze roofbouw op zichzelf. 'Ik ben tien kilo aangekomen, maar voel me veel gezonder.'

TEKST MEREL BRONS FOTOGRAFIE BRENDA VAN LEEUWEN STYLING LONNEKE ENGEL VISAGIE RONALD HUISINGA

BLOUSE VAN JAN BOELO EN MANO MACCHIATO (MANOMACCHIATO.COM), PAARDRIJLAARZEN VAN PETRIE BY MANO MACCHIATO, KETTING EN RING MET LETTER A VAN INITIALS.NL

T

aar zat ik dan in mijn appartement in *downtown* New York City. Het was 2012 en de orkaan Sandy raasde over de oostkust. Normaal gesproken is het een gezellig buurtje, SoHo, maar nu was het een rampgebied. Ik was een model, was jaren het gezicht van Ralph Lauren, liep catwalkshows voor Chanel. Ik had in materieel opzicht alles wat mijn hartje begeerde. Maar de orkaan nam op dat moment even alles van mij weg. Er was geen stroom, geen water, geen telefoon, niks. Ik keek naar buiten en zag totale chaos. Voor mij duurt die chaos tot op de dag van vandaag, figuurlijk dan. Toen de wind was gaan liggen en de stad langzaam maar zeker weer overging tot de orde van de dag, stak de storm in mijn hoofd pas écht op.

Het begon een week na de orkaan. Ik werd 's nachts wakker met hartkloppingen, was enorm duizelig en belde een ambulance. In het ziekenhuis bleek dat ik een paniekaanval had gehad. Die kreeg ik vanaf dat moment vrijwel dagelijks. Dan had ik ineens het gevoel dat ik niet meer kon ademen, stond strak van de spanning. Ik verdroeg geen licht en geluid meer en had overal pijn.

Later, ik was inmiddels terug in Nederland, ontwikkelde ik ook straatvrees. Ik at niet meer, woog nog maar 48 kilo. Ik dacht dat ik doodging. Even dacht ik zelfs dat ik kanker had, met in mijn achterhoofd mijn vader, die aan de gevolgen van een hersentumor overleed toen ik negentien was. Weer voelde ik paniek. De artsen constateerden dat ik PTSS had, posttraumatische stress-stoornis, opgelopen door orkaan Sandy. Dat was de katalysator, maar mijn volledige uitputting door het jarenlange werk als topmodel, is de motor geweest.'

BACKSTAGE BIJ BON JOVI

'Ik was hét meisje van de jaren negentig en had een droomcarrière. Ooit op goed geluk begonnen toen ik een paar fotootjes naar een modellenbureau had gestuurd. Van het één op het andere moment zat ik in New York voor mijn eerste shoot, voor het modemerken Abercrombie & Fitch, met de internationaal vermaarde fotograaf Bruce Weber. Niet veel later werd ik het gezicht van Ralph Lauren en CoverGirl, waarmee ik exclusieve contracten sloot. Ik zat geen moment meer zonder werk en vloog de wereld over. Naar Marokko, Jordanië, Milaan, Miami, New York en Parijs. Ik was het model in de reclamespot van Anaïs Anaïs (*it's ob so quiet... ssst*), was de opvolgster van Claudia Schiffer op de billboards van Guess en liep op mijn vijftiende shows voor Chanel en Prada met Karen Mulder, Linda Evangelista en Kate Moss. Het was een fantastische tijd waar ik warme herinneringen aan heb. Ik had het voorrecht om meteen met de top van de modewereld te mogen werken en iedereen was altijd ontzettend aardig voor me. Het leven als succesvol model stond in schril contrast met mijn leven daarvoor. Op de basisschool werd ik gepest, opgewacht en in elkaar geslagen. Ik werd uitgescholden voor "zeehond", omdat ik een spreekbeurt had gehouden over Ecomare, het zeehondencentrum op Texel. Op de middelbare school hield het pesten op. Ik had er twee of drie goede vriendinnen, maar was best een eenzelgänger. 's Middags zat ik op mijn kamer veel te schrijven, dan deed ik net alsof ik journalist was en maakte ik een gedetailleerd verslag van een voetbalwedstrijd. Of ik was te vinden bij mijn paard, waar ik regelmatig wedstrijden mee reed. Alle "gewone" dingen die bij die leeftijd horen – op stap met vriendinnen, schoolfeestjes, vriendjes – gingen aan me voorbij. Ik vond het niet erg, had mijn "andere wereld", die van de mode, ernaast. Die kwamen bij elkaar toen ik – zoals in 1998 – mijn huiswerk opschreef in een Guess-agenda, waar ik zelf in stond. Mijn vwo maakte ik via thuisstudie af, omdat ik zo veel op reis was. Als ik mooie foto's kon maken, bloeide ik helemaal op. Ondertussen stond ik backstage bij een concert van Bon Jovi in Argentinië, met Donatella Versace. Of ontmoette ik achter de schermen bij Madonna haar dochter en haar toenmalige vriend.' ►

Met man Dirk

Met zus Marloes (links)

Jongste nichtje: Lux

'Aan die tijd met Kate Moss en Linda Evangelista heb ik warme herinneringen. Iedereen was ontzettend aardig'

‘Op de basisschool werd ik uitgescholden voor “zeehond”. Ik werd gepest, opgewacht en in elkaar geslagen’

ROUW

‘Mijn vader Rob had ik in die tijd het liefste bij me. Bijzonder, want dat werd ook iedere keer voor me geregeld. Altijd twee hotelkamers, twee *business class* vliegtickets. Hij had zijn baan als accountmanager op een gegeven moment opgezegd. Hij was mijn vader, mijn zakelijk begeleider en mijn beste vriend. Bij hem voelde ik me op mijn gemak op de set. Doordat hij bij me was, werd ik nooit in de verleiding gebracht iets te doen waar ik niet achter stond. Toen ik op mijn vijftiende catwalkshows voor Prada liep, vroeg ik als enig meisje of ik iets onder mijn doorschijnende jurk mocht dragen. Een goede beslissing, want daardoor kwam mijn look in de Italiaanse *Vogue* terecht, omdat die alleen een niet-doorzichtige jurk wilde plaatsen.

Ik leerde veel van mijn vader. Ik at voor het eerst zalm met hem in Schotland, vloog met hem naar Cuba, waar hij me de hele geschiedenis van het land vertelde. Die momenten koester ik en heb ik te danken aan het modellenwerk.

In de periode dat ik wat ouder was en vaker zelfstandig mijn zaken deed, kreeg mijn vader last van hoofdpijnen. Hij voelde zich niet goed. Het bleek een hersentumor. Er volgden onderzoeken en een operatie, maar er was niets meer aan te doen, het was uitgezaaid. Ik ben een tijdje gestopt met werken om samen met de familie voor hem te zorgen. Een half jaar later overleed hij, op 46-jarige leeftijd. Ik was negentien en mijn wereld werd ineens zo anders, maar ik kon het verdriet niet toelaten. Ik schoot in de zakelijke modus. Knop om en gaan. Ik gaf mezelf geen ruimte om te rouwen en hield me druk bezig met het regelen van praktische zaken, zoals zijn uitvaart. Ik reed hem zelf naar zijn laatste rustplaats, in de auto die hij zo prachtig vond en nog maar kort ervoor had kunnen aanschaffen. Ik wist dat mijn vader wilde dat ik dingen deed waar ik blij van werd, en reed daarom een week na zijn begrafenis alweer een wedstrijd op mijn paard en pakte daarna ook mijn werk weer op.

Na zijn overlijden bleek hoezeer hij de lijm in ons gezin was geweest. De relatie met mijn moeder werd minder goed. Ik was al vroeg zelfstandig en daar kon ze niet goed tegen. Daardoor botsten we vaak. Ik wil er niet veel over kwijt, maar op een gegeven moment kon ik niet anders dan het contact verbreken. Achteraf gezien zijn het overlijden van mijn vader en de breuk met mijn moeder ingrijpende ervaringen geweest die ik niet goed heb verwerkt.’

ROOFBOUW

‘In de jaren dat ik model ben geweest is de modewereld ongeloflijk veranderd. Het is zakelijker, harder en onbetrouwbaarder. Mijn werkdagen werden langer, soms wel zestien uur op een dag, de pauzes korter, de opdrachtgevers veeleisender. Er

werden meer foto’s op een dag gemaakt en de fotografen gingen over op digitaal. Alles om kosten te besparen. Steeds vaker vroegen ze na zo’n lange fotoshoot of ik ook nog even een filmpje voor de website wilde maken. Meestal deed ik het wel, maar steeds vaker dacht ik: dit hadden we toch niet afgesproken?

Ik draafde gewoon door, maar vond het jammer dat er minder ruimte was om tot de mooiste foto’s te komen. Ik kon in het modellenwerk steeds minder creativiteit kwijt. Ik dacht dat het goed was om er iets naast te doen. Door mijn werk als model was ik geïnteresseerd in gezond en duurzaam leven. Ik wilde dat graag overbrengen op anderen. Ik werd “*certified health counselor*” en startte in 2008 een blog, Organice Your Life. Daarop deel ik mijn ervaringen en probeer ik anderen te inspireren met recepten, verhalen en sporttips, ook van mijn “modellenvriendinnen”. Destijds ging ik dan na een shoot, met een jetlag, naar een zakelijke afspraak voor mijn blog. Ik dronk overal cappuccino’s om het vol te houden. Gek genoeg dacht ik dat ik me *on top of the world* voelde en genoot van alle drukte. Als ik er nu op terugkijk, ging het toen al niet goed met me. Ik was er soms niet bij met mijn hoofd. Ik reed een keer tegen een auto aan, liet mijn tas staan op het vliegveld in Parijs. Ik had toen al last van de roefbouw die ik ongemerkt op mijn lichaam had gepleegd. Pas door de orkaan Sandy knapte er iets.’

‘HET MODEL LONNEKE’

‘Na de orkaan, eind 2012, zat ik bijna vijf maanden thuis, in Nederland. In het appartement in Eindhoven dat ik als investering van mijn eerste salarissen had gekocht. Ik ging niet naar buiten, dat durfde ik niet door de angst-aanvallen. Ik wist nog niet precies wat ik had, maar wel dat het slecht met me ging.

Na het overlijden van mijn vader is de band met mijn zus Marloes heel hecht geworden. Ze kwam op bezoek toen ik ziek thuis zat en bracht een goede vriend mee. Dirk, die ik ook al jaren kende. Hij herkende mijn klachten, was net zelf hersteld van een burn-out. Al ►

snel keek ik uit naar de gesprekken met Dirk, die steeds vaker langskwam. De gesprekken gingen van begin af aan de diepte in. We hadden door de burn-out veel gemeen en er bloeide iets moois op tussen ons. Bizar dat ik op het dieptepunt van mijn leven tegelijkertijd zoveel geluk tegenkwam. Wellicht omdat ik op dat moment door mijn lichaam werd gedwongen na te denken over wat écht belangrijk voor me was. Of dat ik door mijn pyjama en ongekamde haar het gevoel had dat Dirk er echt voor mij was en niet voor “het model Lonneke”. In ieder geval groeide behalve de liefde voor Dirk ook het besef dat ik meer moest luisteren naar mijn “binnenkant”. Het modellenwerk, de catwalks, het draaide altijd alleen maar om de buitenkant. En ik merkte dat ik het werk ook helemaal niet miste. Dacht ik ineens: o ja, het is Fashionweek. Maar het stond inmiddels zo ver van me af. Als ik vroeger tegen vrienden zei: ik zie mezelf dit niet nog heel lang doen, zeiden ze: “Ach joh, je kunt later nog altijd wat anders gaan doen.” Maar, thuis in Eindhoven, met Dirk op de bank, dacht ik: straks is nu. Ik heb een prachtige carrière gehad, stond aan de top, heb genoeg verdiend. Ik besloot te stoppen met het modellenwerk en heb daar geen seconde spijt van gehad.’

ZELFVERTROUWEN

‘Mijn telefoon stond in het begin roodgloeiend. Mijn bekendmaking dat ik stopte was reden voor een aantal modemerken om juist mij te willen. Of ik de afscheidsshow van Marc Jacobs bij Louis Vuitton wilde doen en de eerste show van Nicolas Ghesquière. Maar mijn besluit stond vast. En ik kon het fysiek ook niet meer aan.

Het vertrouwen in mezelf is alleen maar gegroeid sinds ik ben gestopt. Terwijl ik nu ouder en minder slank ben. Ik word meer gewaardeerd om mijn persoonlijkheid dan om mijn looks alleen. Misschien ben ik wel trot-

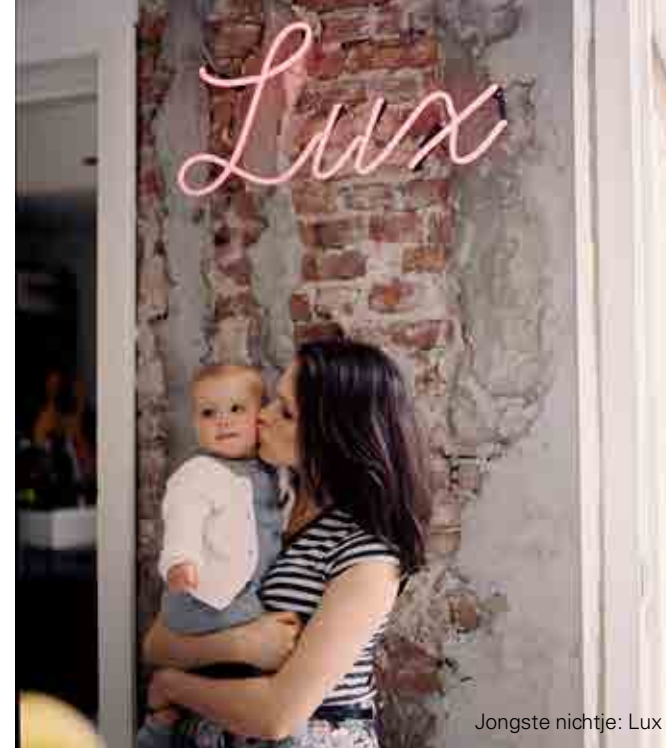
ser als een van mijn eigen projecten van de grond komt, dan wanneer ik het gezicht word van een parfummer. Sinds mijn burn-out is mijn leven compleet veranderd. Over zaken als gezondheid ben ik anders gaan denken. Vroeger vond ik het heel gewoon om zo slank mogelijk te zijn, nu ben ik vooral op zoek naar een gezond en duurzaam leven. Ook omdat ik nog steeds fysieke problemen heb na de burn-out.’

NEW YORK ÉN NEDERLAND

‘Het grootste deel van de tijd breng ik door in New York, waar Dirk en ik in 2013 ook zijn getrouwd. Ik vind het heerlijk om met hem en onze hond Vito door de straten van New York te struinen. We hebben hem geadopteerd uit het asiel tijdens mijn burn-out, zodat ik een maatje had om mee te wandelen, dat was goed voor mijn herstel. Zo heb ik hem gered, maar hij mij zeker ook. Daarnaast houd ik me bezig met allerlei (mode)projecten, *behind the scenes*. Bijvoorbeeld met Mano Macchiato, het merk van mijn man Dirk en zijn broer Pim, die op een duurzame manier leren accessoires en schoenen met de hand kleuren. Ik ben hun agent in de Verenigde Staten en help ze met de pr. Ze werken nu bijvoorbeeld samen met de Nederlandse ontwerper Jan Boelo. Prachtig om te zien wat voor mooie dingen er uit die samenwerking komen. Ze werken vanuit hun hart, en niet alleen om geld te verdienen, en dat geeft me energie. Zo ben ik ook bezig met mijn blog. Ik wil anderen echt inspireren met mijn ervaringen. Ik zie mezelf ook nog wel lezingen geven.

De winters brengen we door in Nederland. Dan ben ik bij mijn paarden. En bij mijn familie, mijn zus Marloes en haar gezin. Dan kook ik een gezond diner voor ze. Als ik zie hoe zij een zorgzame lieve moeder is voor haar drie kinderen en daarnaast ook nog het goedlopende sieradenmerk Minitials runt, ben ik ongelooflijk trots. Ik geniet ervan om bij haar kinderen te zijn en met ze mee te gaan naar een knutsel- of kookmiddag op school. Ik houd zo veel van ze, dat het soms bijna voelt alsof het mijn eigen kinderen zijn.

Onlangs heb ik mijn terras staan afspreken met een hogedrukreiniger. Het was therapeutisch om daar eens de tijd voor te hebben. Heel wat anders dan *business class* de wereld over vliegen voor shoots in paradijselijke oorden of ontmoetingen met beroemdheden. Maar die kneuterige dingen vind ik eigenlijk echt belangrijk, besef ik nu. Ik heb op een harde manier geleerd wat er écht belangrijk is in het leven. Maar het is niet voor niets geweest.’ ■

Jongste nichtje: Lux

Met haar neefje op een van haar paarden

Met hond Vito, neefjes Navy en Milo en man Dirk

‘Een week na mijn vaders begrafenis pakte ik mijn werk weer op. Knop om en doorgaan’

ROK MET BLOEMEN,
DOORTJE VINTAGE
(DOORTJE-VINTAGE.COM)